

## Szálinger Balázs

### (Sok van, ami meseszerű...)\*

Sok van, ami meseszerű,  
De az embernél meseszerűbbet  
Ugyan ki tudna és ki akarna?  
Fog egy tengert, hogy  
Átkeljen rajta,  
Hív egy vihart, hogy  
Bajba sodorja,  
És ha partot ér, fogja a Földet,  
Azt kaparja, a meg-megújulót,  
Ezt teszi imbolygó ekevassal,  
Lóval, szívvel – évről az évre.

Az eget mozgó kapocsként tartó  
Madarakra veti a hurkot,  
Vadat terít le,  
És a sós vízben növekvő halak  
Jóeszű férfiak  
Hálójában végzik,  
Ésszel uralja a Föld színére  
Állati testben kibuggyanó húst,  
Nála erősebb állatok nyakán  
Tartja igáját.

Tanul beszélni, gondolkodni,  
Alapítja és érti a törvényt,  
Várost talál ki, saját világát  
Lakhatatlan szirtekre húzza,  
Fagynak, hőségnek  
Kikerüli élet,  
Mindenben ügyes, ügyes mindenben,  
Egészségét is okosan óvja,  
Csak a halálra nem talál ki semmit.

Nagyobb tehetség, újító szellem  
Két útra térhet: rossz lesz vagy jó.  
Aki a földnek méri a törvényt,  
Valahogy ő lesz mindenhol az első,  
De az hazátlan,  
Akinek az jó, ami nem szép,  
Akinek az kell, ami nincsen,  
Arra azt mondják: a tűzhelyünknel  
Nincs helye, legyen néma az az ember.

(\*Részlet az Oidipusz gyermekei című színdarabból)

Ózsvár Péter:  
Madártemplom

